

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

II / 2013

OPONKA

SETKÁNÍ DIVADEL – MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY
sobota 23.3.

Drama absurdní – Janko za humny

Absurdní drama. Všichni víme, o co jde. Divadelní znalec nezaváhá ani minutu. Samuel Beckett a Václav Havel by mohli vyprávět. Život totiž napodobuje umění, nebo je to naopak? Jsem na pochybách. Spíše to vypadá, že si s námi život hraje a že se mu absurdní drama zalíbilo. Správně namítáte, že vymlouvat se na osud je přežitek. Jsme to totiž my sami, kteří absurdní dramata denně hraje.

Kdybych měl dramatický talent jako náš první český prezident, musel bych se upsat. Stále mě však překvapuje, s jakou ochotou absurdní drama sehráváme my sami. Absurdní neshody, absurdní rozvody, absurdní porady. Témat se nabízí mnoho. Zkrátka Absurdistán.

Kdo někdy zažil pedagogickou poradu? Vedle ztráty třídní knihy zdomácněla klasická témata o tom, kde sedí debil a blbeček a kde výjimečně dva blbečci vedle sebe. Učitel

je stížen kretenismem a chorobnou představou vlastní důležitosti. Tu ztrácí stejně rychle, jako se ztrácí důvěra ve školství. Jsem jedním z těch stížených kretenismem, když jsem se do školství dal a už v něm desátý rok setrvávám. Proto nebudu chodit pro absurdní dramata daleko a jiná témata raději vypustím, na Labyrint světa ráj srdce nemám, pan Komenský promine.

Oslavy dne učitelů se blíží, a tak mě nutně muselo napadnout - škola hrou. Kdo mohl čekat, že didaktická novota doby barokní nabude absurdních podob v dobách post-postmoderních. Ve škole se dnes opravdu divadlo nehraje. Nezbyvá na to čas a prostor. Zato se divadlo ve školách odehrává, u maturit, u vše hodnotících testů, u posudků s předponou dys – harmonie. Právě ta harmonie se ze vzdělávání vytratila. Absurdní je, že nám to na oko všem vadí, ale Godot stejně nepřichází.

Čekáme na Godota, on nepřichází a herci si ve škole jako v klasickém absurdním dramatu začínají vyměňovat role. Učitel se stává v hodinách bezbranným a vynervovaným žákem a student vševědoucím a suverénním vůdcem. Ani jedna strana si svou novou roli nepřála, ale stalo se. Zákon absurdního dramatu. Když všichni mluví a nikdo nikoho neposlouchá, nemůže to jinak dopadnout. Co se vyklube z absurdního čekání na Quijodota? (Nikdo jiný snad s větrnými mlýny boj vyhrát ani nemůže.) Ještě přísnější školní řády, ještě prostější školní rady, ještě chytřejší školní plány, ještě dražší školní krámy.

Omlouvám se, divadelní přátelé, že to sem tahám. Ale absurdní drama jménem škola mě začíná děsit. Proto vás prosím, magové divadelních prken, blázniví a geniální mistři improvizace, avantgardní rebelové dramatu. Poradte mi. Jaké drama ještě sehrát před ministerstvem školství, aby se v něm jeho krutá matka Gertruda poznala. Škola volá být, či nebýt, ale Hamlet nepřichází, aby bodnul. Nadutý Claudius dál kráčí komnatami sboroven a královo strašidlo už na hradbách nikoho nestráší.

Jsem v koncích, a tak přicházím za vámi, abych tu hru konečně spatřil. Tu hru která vrátí role zase zpátky. Z učitele bude znovu zlatý Ámos a z žáka hravý Jánoš. Ej, ohýbaj ňa, mamko, dokud já su Janko, neohneš ňa, mammo, až já budu Jano!

Aleš Linduška

Jaké typy lidí potkáte v divadle?

Upozornění: Tyto postřehy, čtete, prosím s tolerančním nadhledem, neberte si je osobně. Zastýdlá redaktorka s akutní absencí nápadu dostala za úkol doplnit stránku Oponky vtipným textem a sama dost možná mezi tyto lidi také patří...

Ubitý snílek, který by také rád hrál, ale nemá odvalu to zkusit.

Matka utýraná svými dětmi, snažící se utéct syndromu vyhoření.

Kritik, který neví nic, ale předstírá, že ví všechno, aby nenaštval šéfa. (Přitom by raději seděl na fotbalovém stadionu, nebo na pívě s kamarády.)

Kritik, který ví vše, ale když to napíše, nikdo si to nepřčte.

Autor hry, který visí hercům na rtech a v duchu nadává, protože to takhle přeci vůbec nemyslel.

Zkrachovalý umělec zoufale lačnící po

kapce inspirace.

Postarší dáma loví mladé intelektuály, protože věří, že její princ na bílém koni je právě jedním z nich.

Slečna s brýlemi ve velmi barevném extravagantním oblečení, u kterého nesmí chybět nepřehlédnutelné korálky a výrazné ponožky.

Panička s albem fotek, která se o přestávce vplíží k dramaturgovi a snaží se ho dojmout svými dětskými úspěchy a sny doufajíc, že její chvíle slávy teprve přijde.

Zmučený nervózní informatik snažící se udělat dojem na slečnu, kterou pozval po roce okukování na rande a vážně nechce nic zkazit.

Hipster s falešnými brýlemi ve vytahaném dřevěném svetru ze Zary, který stál minimálně dva tisíce korun.

Nadšený obdivovatel sledující s fascinací herečku svého srdce. Když po něm náhodou přejede pohledem, dokáže z toho žít bez jídla a vody minimálně půl roku.

Člověk, který si zajde do divadla kvůli poetickému spánku v polstrovaných křeslech, protože jedině tady nemá problémy s insomnií.

Nika Reiler

Ilustrace Nika Reiler

Zrní na cestě z ulice do světa Andělů

Ne až tak dávno, začátkem léta roku 2010, tady ve Valmezu Radůza vyprávěla o nadějně skupině Zrní z Kladna. Pár měsíců nato pětice hudebníků, z nichž čtyři dostali na cestu do života křestní jméno Jan a pátému doma od narození říkali Ondřej, natočila své písničkové sny na stříbrný kotouč. Album s názvem Hrdina počítačový hry jde do světa, překvapivě na poslech, pěkně na pohled a příjemné na omak, vyšlo v roce 2011. Všechno tu stálo za zvýšenou pozornost - neobvyklý formát obalu, připomínající spíš krabičku na DVD, napadnutá grafika i nezvykle obsažný booklet. Tedy, skutečná paperbacková knížka příběhů, básní, sms zpráv, ilustrací a fotografií, do níž jsou na modrých listech vloženy písně, jakési výseky z jednoho velkého příběhu. Příběhu hrdiny, který opustil pohodlí domova a vyšel si do světa. Trochu se tam bojí, ale doputuje až do Tokia („...výplod fantazie, design městský buše, v tom designu zakódovaný lidský duše...“), kde má rodiče – programátory. Pak se dostane na vesnici, nakonec umře a přijde do nebe.

Je na místě tu připomenout, že výtvarnici neobvyklého projektu je Štěpánka Bláhovcová a skupina Zrní v tom exkluzivním balení posluchačům nabídla logicky vystavěné písně v nevědění instrumentací, ve zvuku tření kamenů, klapání xylofonu, zvonivého triangu, akordeonu, kytar, flétny i žesťů a smyčců. Skladby melodické, přehledné, aranžmá pestrá a vkusná, texty české, poetické a sdělné. Jak je to nakonec jednoduché, když kapela (hudba i texty jsou tu kolektivním dílem) má co říci a nemusí bezradnost halit do anglických banalit. Tu lépe, jinde jak – tak, se s interpretací lehce nahořklých textů v odvážně klenutých melodiích popasoval sólový zpěvák Jan Unger s občasnou podporou sboristů. V celku, bez vyčleňování dalších jednotlivostí, tu Zrní unaveným uším a okoralým duším posluchačů nabídlo dobré album.

Pětice hudebníků se potkala na gymnáziu, kapela vznikla na počátku léta roku 2001 a začínala doslova na ulici. Zdá se, že neměli kam spěchat. Hudební i textové nápady pro album Hrdina počítačový hry jde do světa

zrály deset let. Leccos si hudebníci vyzkoušeli už v roce 2009 na debutové kolekci Voni a mezitím stihli také vyhrát několik hudebních soutěží.

Krátce po vydání Hrdiny počítačový hry se kapela Zrní restartovala a připravila další překvapení – Soundtrack ke konci světa. Album snivých ploch, pomalých temp, průzračných struktur i robustního náprahu a rozjímavých textů, vyneslo skupinu z lokální scény do „světa Andělů“. Zrní se stalo objevem roku 2012. Kladenská skupina se tu ještě víc přiblížila hudbě, která k nám občasně proznívá z klubové scény Zeleného ostrova a v té logice se později zrodila i nahrávka skladby Mejsó, krásné písně z filmu Poslední z Aporveru, v níž se k Zrní připojila zpěvačka Markéta Irglová.

Zrní si zkrátka hraje. Muzikanti se procházejí hudební krajinou, pozorují stíny na stropě, sledují zajetí stopu ve sněhu, naslouchají zvukům města, řevu motorů i lidským hlasům. A nejspíš také vlastním srdcím. Zdá se, že je to recept na úspěch. **-pro-**

Kladenská skupina ZRNÍ zahraje v M-klubu v sobotu 23. března ve 20 hodin.

Petr Michálek:

OBDIVUJI ROZHLASOVÉ HRY, JE TO ÚŽASNÝ ŽÁNŘ

Ve zpravodaji meziřičské přehlídky se budeme tentokrát poněkud víc věnovat zlínskému Městskému divadlu. Přece jen je Valmez ve Zlínském kraji a právě zlínská scéna tento kraj reprezentuje nejlépe. Ostatně je vedle Slovákého divadla v Uherském Hradišti jediným profesionálním kamenným divadlem v kraji. Připravili jsme pro vás rozhovory se dvěma osobnostmi zlínského divadla – ředitelem Petrem Michálkem a dramaturgem Vladimírem Fekarem, který je zároveň v porotě meziřičské přehlídky.

Ředitel divadla Petr Michálek zaznamenal úspěch na letošních Cenách Alfréda Radoka. Jeho text Domeček bodoval v dramatické soutěži o nejlepší původní dosud neinscenovanou českou a slovenskou divadelní hru. Michálek získal speciální Cenu Českého rozhlasu 3 – Vltava: smlouvu na uvedení hry a finanční odměnu.

Netušil jsem, že se věnujete dramatické tvorbě...

Věnuji se tomu už několik let. Rozhodně to není má první hra. Nepíšu každý den, ale občas mě to pohltí, najednou se do toho pustím a píšu po večerech a nocích. Beru to jako takovou nutnou duševní hygienu. V divadle i doma nejčastěji řeším, kolik stojí topení a podobné věci, proto je dobré si občas něco napsat.

Byly už některé z vašich her uvedeny?

Ano, byly nasazeny a normálně se hrály. V Karlových Varech Joker a v Děčíně Zdá se mně, miláčku. V obou případech jsem je ale sám režíroval.

Chystáte se nějakou z nich uvést i ve Zlíně?

Říká se nikdy neříkej nikdy. Ale zatím o něčem takovém nepřemýšlím. Na tvůrčích věcech se ve zlínském divadle nepodílím a tak by to mělo i zůstat. Měl bych si nechat nadhled a nebýt v tom úplně angažovaný. Tak je to k prospěchu věci.

O čem je vaše nová hra Domeček?

Domeček je hra, která ctí jednotu místa, času a děje. Odehrává se během jednoho dne na jednom místě - v úplně prázdném domě s hypotékou. Setkají se tam dva lidé, on a ona. Je to příběh tohoto setkání, který skončí špatně.

Vy sám teď máte nový domeček v Provodově, podle něj jste psal hru?

Provodovský domeček s tím určitě souvisí. A máte pravdu, že ta hra se tváří velice autobiograficky. Ale jednoznačně platí, že nic z toho, co se stane ve hře, se ve skutečnosti nestalo.

Jaký je to pocit, jet si pro cenu na předávání Radoků?

Když jsem tam jel, tak jsem to ještě nevěděl. Věděl jsem jen to, že autoři do soutěže poslali 59 textů a že můj text se dostal mezi devět finálových. Měl jsem velkou radost, ale nikomu jsem tu nominaci neprozradil. Nutno podotknout, že jsem nebyl na té bedně mezi třemi nejlepšími, ale šlo o speciální cenu Českého rozhlasu.

Co tato cena obnáší?

Z finálových textů si porota doplněná o členy z Českého rozhlasu vybere text, který je nejvhodnější pro uvedení v rozhlasu a zároveň si zaslouží ocenění. Rozhlas pak tuto hru nahraje a odvysílá. Ale nechtěl bych, aby Domeček měl nálepku jako rozhlasová hra. Je to primárně divadelní hra.

Víte už, kdy se bude hra vysílat?

V září. Bude to má první zkušenost s rozhlasovým dramatem. Těší mě to, protože je to žánr, který obdivuju. Miluju rozhlasové hry i audioknihy.

Máte v tomto směru nějaký objev z poslední doby, který vás oslovil?

Rozhodně. Hru Petra Kolečka Učitel

Petr Michálek

malby, která byla napsaná přímo pro rozhlas. Titulní roli hraje Jan Hartl.

Jaký je z hlediska autora rozdíl mezi divadelní a rozhlasovou hrou?

Zásadní rozdíl je, že autor musí počítat s tím, že posluchač nic neuvidí, jen slyší. Situaci musíte postavit na slově a pracovat daleko víc s atmosférou.

Jak se dá pracovat s atmosférou, když nemáte jeviště, kulisy, nevidíte gesta ani výraz tváře?

Buď přistoupíte na to, že vás baví si to představovat, nebo ne. Vzpomínám si na monolog Jana Hartla ve hře Učitel malby - totální alkoholik si něco žbrblá nad flaškou fernetu. Udělat takovou intimní situaci v divadle na jevišti je problém. Nikdy to nevyzní tak, jako když to posloucháte sám, třeba v autě. Díky své představivosti jste mnohem blíže, přímo s ním v pokoji. Můžete tak zažít velké dobrodružství.

Na začátku března měla premiéru inscenace Palubní deník Hanzelky a Zikmunda. Její přijetí bylo ve Zlíně nadšené.

Je to v první řadě splněný sen celého divadla. S tímto nápadem přišel už před lety dramaturg a umělecký šéf Miroslav Plešák. Dramaturgií divadla se táhne cyklus, jehož cílem je vypovídat něco o našem regionu. Tak jsme se v roce 1990 dostali k Baťovi a v roce 2013 k této cestovatelské dvojici – ještě za života Miroslava Zikmunda, což považuju za podstatné. Je to látka, kterou není snadné uchopit. Nikdo z diváků si to absolutně nedovedl představit. Určitě jsme měli velký strach a bylo to riziko se vším všudy. Proto mám radost, že se to podařilo dotáhnout do konce a v tomto tvůrčím týmu. Nedovedu si představit, že by to psal někdo jiný než Vladimír Fekara stejně tak byla povedená režie Petra Štindla. Obsazení také výborné. Všechno do sebe zapadlo. Premiérový večer byl výjimečný, to už nikdy v životě nezažijete. Ale teď se musí v komunikaci s veřejností ukázat, jestli inscenace obstojí i bez této události sama o sobě.

V květnu pořádáte česko-slovenský festival Setkání-Stretnutie. V minulosti jste měli problémy s financováním, jak to vypadá letos?

Rozhodli jsme se, že festival udržíme za jakýchkoli podmínek. I kdybychom na něj nedostali ani korunu, tak uděláme setkání u ohýnku a řekneme, že je to festival Setkání-Stretnutie. Abychom měli na co navazovat. Nechceme v žádném případě tradici přerušit ani přehlídku změnit třeba na bienále. A k letošku: myslím si, že divákům nabídneme krásná představení. Například Racka

Petr Michálek v roli Pana Kolperta ve stejnojmenné inscenaci - zabítý ve vaně.

Dejvického divadla v režii Michala Vajdičky. Slovenské národné divadlo přiveze inscenaci Pohania, která dostala cenu Dosky, a velkou radost mám z Komorní scény Aréna a textu S nadějí, i bez ní, který byl oceněn na Radocích. Tématem letošního festivalu je Československo, chceme se tak vztáhnout ke kulatému výročí rozpadu československé federace. A otevíráme se více městu - rozšiřujeme pouliční program v šapitó za divadlem.

Jaké novinky chystáte do konce této a na příští sezonu?

V dubnu budou dvě premiéry – autorská novinka Vzpouza nevěst od Michaely Doleželové v komornějším Studiu Z a O myších a lidech v režii Ivo Krobota na velké scéně. Sezonu uzavře červnová premiéra Divotvorného hrnce v režii Hany

Mikoláškové. Můžu prozradit i pár perliček příští sezony. Do našeho divadla se vrátí DodoGombár a bude režirovat Žitkovské bohyně Kateřiny Tučkové, na které jsme získali práva a budeme první divadlo, které tento text bude hrát. Populárnější žánr bude muzikál My Fair Lady.

A na co se nejvíc těšíte vy?

Strašně se těším na Největšího z Pierotů, který bude mít premiéru v říjnu v režii Zoji Mikotové. Jsem typ diváka, který potřebuje příběh. Myslím si, že se málo vypráví příběhy a málo je prožíváme. Divadlo nám tuto moc dává a Největší z Pierotů je skvělý příběh.

Děkuji za rozhovor!

Pavel Stojar

Mužské nebo ženské elementy?

JIŘÍ AMMER O STUDIVIDLE

Jirka Ammer je skutečně výraznou osobností, kterou v kolektivu rozhodně nepřehlédnete. Není tedy překvapivé, že se pohybuje také na poli divadelním. Rozhodla jsem se, že mu položím pár otázek a umožním vám stručný náhled na poněkud netradiční divadelní soubor, ve kterém Jirka hraje. Jestliže přebýváte v Brně nebo jeho okolí, rozhodně si jejich představení nenechejte ujít!

Kromě studia psychologie v Brně se ve svém volném čase věnujete zpívání ve sboru a ochotnickému divadlu. Kde tě můžeme vidět hrát?

Většinou hrajeme v Brně a okolí. Taková naše „domácí“ brněnská scéna je v CVC Labyrint, ale hráli jsme už i ve sklepní scéně Husy na provázku a v květnu jedeme do Ostravy a Opavy.

Účastníte se nějakých festivalů nebo divadelních přehlídek?

Předloni jsme hráli na prvním ročníku BAFu v Brně, ale vloni nám nevyšel termín. Všeobecně ale spíš ne.

A je Studividlo něčím specifické? Čím se váš soubor liší od jiných skupin?

Momentálně se asi od ostatních skupin moc nelišíme, ale soubor nějak přirozeně vznikl jako divadlo, ve kterém hráli sami muži. V nových hrách ale už nevyhovovalo, aby muži hráli i ženské role, tak jsme uspořádali konkurz a vybrali několik hereček. Jinak se od jiných lišíme možná tím, že hrajeme pouze komedie.

Jak váš soubor vznikl a jak dlouho už fungujete? Aby to všechno klapalo, je podmínkou, že se členové vašeho divadla musí dobře znát? Jaké jsou vůbec vztahy uvnitř souboru? Tak mě napadá, jestli třeba nežárlíte na někoho, kdo dostane hlavní roli?

Soubor založil kamarád Lubor před několika lety (nevím před kolika, nejsem v něm od začátku) a vznikl dle jeho slov jako „sdružení mladých teatrálních lidí“. Lubor byl tehdy aktivní ve sdružení STUD (nezisková organizace, sdružení gayů, leseb a přátel), a tak Studividlo vzniklo pod jeho záštitou. Shodou okolností i všichni zakládající členové byli gayové, přesto jsme se nikdy jako gay divadlo neprofilovali.

A dobré vztahy v zákulisí jsou určitě potřeba, pokud bychom si nerozuměli, pravděpodobně by to neklapalo. A ptáš-li se na tu žárlivost..., žádnou jsem u nás ještě neviděl...

Zmínil jsi, že předtím jste byli čistě mužský soubor. Hráli jste tedy i hry s ženskými rolami? Jak jste to řešili?

První hra, kterou Studividlo nacvičilo, byl Akt od Cimrmana - v jeho souboru hrají také jenom muži, takže to bylo přirozené. V další hře Rukojmí pak byly dvě ženské role a těch se skvěle zhostili dva kolegové, kteří se převlékli do ženských šatů, což té komedii nakonec přidávalo další rozměr.

A jak na to reagovalo obecenstvo? Měnili herci i hlasy?

Obecenstvo si to, myslím, užívalo. Herci opravdu vypadali realisticky (včetně hlasů) a ohlasy byly vždy pozitivní. A proč jste se tedy rozhodli přijímat do souboru i ženy, když bylo vaše provedení úspěšné pouze s mužským kolektivem? Neztratili jste tím na výjimečnosti? Komedie předtím byly spíš takové bláznivé a situační, kdežto v nových hrách se hodně řeší vztahy. Nebylo by to ono. Na výjimečnosti jsme tedy možná ztratili, ale podle ohlasů (a počtu) obecenstva nám herečky určitě neuškodily.

K tomu obecenstvu... Jaké typy lidí se na vás chodí dívat? Jsou to ti samí, diváci jako na začátku, nebo se vaše obecenstvo mění?

Máte nějaké oddané fanoušky?

Záleží na tom, kde hrajeme. Pokud hrajeme v okolí Brna, tak jsou to většinou důchodci nebo rodiny. Myslím, že nic moc se tam asi neděje a ti lidé jsou rádi za každou srandu. V Brně máme určité okruh stálých fanoušků. Znáám pár lidí, co chodí na všechny reprízy, ale obecně, na každou hru asi jdou trochu jiní lidé.

Jak si ty hry vybíráte?

Dřív režisér vybral několik her z databáze a dal hercům na výběr. Protože se ale většinou soubor nebyl schopný domluvit, názvy posledních her nám byly pouze oznámeny.

Jaká je tvá nejoblíbenější role?

Nejvděčnější je asi Banán, protože je to hloupý černoch a diváky baví jakákoliv jeho replika či pohyb. Ale nejvíc mě baví Trevor (viz fotka), protože má ve hře prostor a člověk se musí víc snažit, aby diváky pobavil.

Máš nějaký figl, jak se ve vtipných scénách nezačít smát na celé kolo?

Bohužel ne, proto to občas dopadá špatně. Například když jsem na poslední repríze omylem hodil čepici na světlo, začala se smát moje divadelní „manželka“ a já jsem taky dostal záchvat smíchu. Naštěstí v té scéně brečím, takže když jsem si pak zakryl obličej, vypadalo to, že vzlykám.

Co bys poradil člověku, který s hraním začíná?

Ať se určitě nebojí vystoupit před diváky. Tréma přejde s prvním smíchem v publiku a pak je to fajn.

Má podle tebe divadlo potenciál i do budoucna? Nejen jako povolání, ale celkově... Doba se mění...

Myslím si, že divadlo je nesmrtelný žánr. V dnešní době ho sice začínají nahrazovat filmy a seriály, ale pořád se najdou vděční diváci, kteří si do divadla rádi zajdou. Užít se jako herec ale musí být hodně těžké, myslím, že je to spíš poslání než povolání.

Tak ti děkuji za rozhovor, Jiří.

Taky děkuji. A samozřejmě, kdybyste se chtěli dozvědět víc, je tady <http://dividlo.stud.cz/>

Nika Reiler

Rozhovor se Stonožkou: Kniha Bill a Nebyl rozhodně stojí za přečtení

Po představení Bill a Nebyl, které sklídilo u diváků první den festivalu největší potlesk, jsem vyzpovídala trojici mužských protagonistů hry – Tomáše, Vojtu a Michala, členy souboru Stonožka z kopřivnického Údivadla.

Už jste četli Oponku?

Tomáš: Ne. Přijeli jsem těsně před představením a hned jsme hráli. Neměli jsme ani moc času se rozkoukat.

Jak dlouho hrajete ve Stonožce?

Tomáš: Dlouho. V této sestavě asi tři roky. Míša přišel později, ale my jsme už s Vojtou staří matadoři.

Takže jste kamarádi ze střední?

Tomáš: Spíš z divadla. Ono to začalo tak, že kamarádka chodila do Stonožky a díky ní jsem tam začal hrát i já. V souboru jsem potkal Vojtu. Po nějaké době jsem o Stonožce řekl Míšovi, kterého znám už od základky. A bylo to.

Hry si píšete sami?

Vojta: Abychom byli přesní, tak tato hra, i když na to nevypadá, je z pera brněnského profesora Mariana Pally. Napsal knihu se stejným názvem „Bill a Nebyl“, která opravdu stojí za přečtení.

Michal: Trochu jsme si ji ale upravili.

Tomáš: Jinak, tentokrát jsme to odehráli docela přesně, dneska se nám to povedlo (smích).

Vojta, Michal a Tomáš

Co studujete?

Tomáš: Jsme na střední. Letos budeme všichni tři maturovat.

Z Kopřivnice sem přijel také soubor Na značky, znáte se navzájem s jeho členy?

Tomáš: Ano, máme stejného vedoucího a působiště.

Berete je jako konkurenci?

Tomáš: Ne, my soubor Na značky nebereme vůbec za konkurenci, protože víme, že jsme lepší (smích). A hlavně - jsou to naši kamarádi.

Jaké jsou kromě Mariana Pally vaše oblíbené knížky?

Tomáš: Letos všechno, co se týká maturity. Takže teď čteme docela dost.

Michal: Jestli bych mohl za sebe, tak já rád čtu Shakespeara v originále (smích).

Tomáš: No a já čtu zase Exupéryho ve francouzštině.

Vojta: Abych se taky pochlubil, tak já mám nejraději taková ta starší díla z antiky, samozřejmě originál.

Tereza Volfová

Postřehy z hlediště - den první

Dopředu oznamuji, že nejsem profesionální divadelní kritik, přestože už nějakou tu zkušenost s divadlem a herectvím mám za sebou. Samozřejmě, moje amatérské pokusy o napsání a zrealizování hry nedopadly úplným fiaskem a vypískáním, ale ti čtyři diváci nevypadali, že by se mohli utleskat. I přesto si dovoluji zde sepsat pár poznámek o tom, jak se mohly včerejší divadla jevit divákům. Pokud budu příliš příkrá, předem se omlouvám, mé postřehy jsou myšleny pouze jako konstruktivní kritika.

Čekání na poslední vlak.

NA ZNAČKY: POSLEDNÍ VLAK

Podívaná sice nebyla vyloženě nudná, ale přesto se objevilo několik věcí, které mi vadily. Jednou z nich je sytý ostravský přízvuk. Sama občas mluvím „s kratkým zobakem“, ale myslím si, že tohle na jevišti vážně nepatří. Za technické problémy spojené se zvukem, který byl v první polovině představení velmi vyrušující, nejspíše skupina nemohla, ale ta video projekce mě dostala. Jak probouha souvisí celá hra s tím, že velkolepý záběr je zachycený roztřeseným neostrým mobilem. Aha, dobře, asi po mě chtějí, abych procítila atmosféru nočních vlaků, ale k čemu mi bude, když se budu dívat na rozmazanou hrdinku příběhu, jak deset minut nastupuje do vlaku? Když už jsem přežila těch 50 minut školního divadélka, očekávala bych, že se třeba dozvím, jak příběh dopadl a jaká je pointa. Co bylo ve vlaku a co se tam vůbec dělo? Bohužel, jestliže bylo záměrem přimět diváka hloubat ještě dlouho po představení, asi jsem to nepochytila. Nicméně, hlavu vzhůru, tohle nejsou věci, na kterých by se nedalo pracovat. Myslím, že do příštího roku by soubor mohl více rozvinout herecké potenciály svých členů. Role lidem krásně seděly, ale mohli by se naučit je lépe procítit a nebýt tak odosobnění.

Soubor STONOŽKA, Bill a Nebyl

BLAZEOVANÍ: NOVÁ VLNA SE STARÝM OBSAHEM

Musím říci, že oproti loňské hře „Používejte kondom!“, kterou předvedlo divadlo Olgy Havlové, se letos o dost zlepšili. Nevybavím si už přesně, jestli na jevišti stáli stejní herci, každopádně tentokrát už hra nevypadala tak amatérsky jako minule. Tentokrát stála spíše na dynamice dialogu, který svižně odtékal. Bohužel, odtékal tak nějak mimo mě. Téma, které si vybrali, bylo přece jen trochu svérázně. Nesedne každému. Zpracování situace bylo dobré, přesto některé postavy působily poněkud lacině. Ale při srovnání s loňskem vážně musím říct, že je znát veliký pokrok.

STONOŽKA: BILL A NEBYL

Absurdní komedie s milým humorem, mnohdy stojícím na řeči těla jednotlivých herců, který velmi často vzbuzoval v hledišti hlasité projevy smíchu. Na účinkujících bylo vidět, že si i oni představení náležitě užívají a hra je opravdu baví. Děj měl spád a divák během celé hry s pobavením vyčkával, jaký další absurdní vtípek na něj herci vytáhnou. Zaujal mne i výběr hudby, jejíž motiv dodával příběhu ten správný „šmrnc“. Sem tam jsem si nebyla jistá, zda některé výbuchy smíchu účinkujících jsou záměrem, či nikoliv.

Tereza Volfová

Blazeování, Nová vlna se starým obsahem

ZDIVIDLA: KDE JSI ZTRATILA ŘEČ, MARIE?

Hra o jednom herci v komorním stylu. Něco, co nesedne každému divákovi. Dokonce jich opravdu pár odešlo v průběhu hry. Já jsem zůstala. Nechci tvrdit, že to byl můj nejlepší divadelní zážitek, ale vážně oceňuji slečnu, která ztvárnila postavu Marie. S využitím úplně minimalistických prostředků dokázala vést půlhodinový monolog k bohu a ani na chvíli jsem neváhala nad jeho autentičností. Dokázala navodit atmosféru, která podtrhávala význam sdělení. Přesto by tento výkon byl, myslím, lépe oceněn na festivalech poezie, například na Mezinárodním festivalu poezie, a to především kvůli tématu. Jediné, co bych tomu vytkla, je hudba ke konci scény, která měla být nejspíše „nahnášejší a intergalaktická“, nicméně mne úplně vytrhla z dojmu, který se tvořil po většinu představení. Na druhou stranu, divadlo mělo být doprovázeno živou hudbou, ale cellistka se nedostavila, takže nemůžu vědět, jak to bylo původně zamýšleno.

ZÁVĚREČNÝ PROGRAM: IMPROLIGA

Kdyby bylo po mém, tak by každý dobrý den měl být završen smíchem. Upřímným, spontánním smíchem, ze kterého bolí břicho. Včera se to rozhodně povedlo. Při finálním improvizovaném představení jsem se bavila snad více, než během celého odpoledne dohromady. Samozřejmě, byla to fraška, ale přesně taková by měla improvizovaná hra být. A díky bohu za blondaté paruky, protože ženská v ženské roli a muž v mužské, to prostě není při tomto žánru ono.

Nika Reiler a Tereza Volfová

Natálka Paterová alias Marie.

Z výšky vypadá svět jinak...

POZVÁNKA K SOUSEDŮM

KOPŘIVA 2013, 27. ROČNÍK PŘEHLÍDKY NETRADIČNÍCH DIVADEL

Kulturní dům Kopřivnice a Katolická beseda v Kopřivnici pořádají již 27. ročník přehlídky netradičních divadel a zvou na zajímavé inscenace. Představujeme vám program, jež se uskuteční 19. až 20. dubna ve městech Kopřivnice a Štramberk.

Pátek 19. dubna 2013

13:45, Katolický dům Kopřivnice

KLAUNSKÉ DIVADLO MIMO, OSTRAVA
„JAK SLUNÍČKO PŘIŠLO NA ZEM“

Pohádka o tom, jak se Sluníčko na obloze nudilo a přišlo se podívat na Zem zblízka.

15:30, DDM Kopřivnice

STONOŽKA, ÚDIVADLO, KOPŘIVNICE
„BILL A NEBYL“

Tři kamarádi Bill, Nebyl a Bumbín zažijí roztodivná dobrodružství.

17:15, Katolický dům Kopřivnice

DIVADLO TEJP, JIHLAVA

„MYSTÉRIUM SVĚT“

„Z Měsíce se svět podobá cirkusové manéži“ a jen na nás záleží, jaký bude program.

19:30, Kulturní dům Kopřivnice, Velký sál
DIVADLO U STOLU, BRNO

„NĚŽNÁ“ (F. M. DOSTOJEVSKIJ)

Příběh zastavárníka, důstojníka a hrdé dívky prozradí mnoho o lidském podvědomí.

21:45, Kulturní dům Kopřivnice, Kino Puls
STUDIO MARTA, JAMU, BRNO

„PÍSNĚ, BÁSNĚ, BALADY“

Poetické propojení obrazů, znakového jazyka, mluveného slova, zpěvu, hudby a pohybu.

23:00, KD Kopřivnice, Hudební sál

Koncert skupiny Martina Evžena
Kyšperského (Květy)

Sobota 20. dubna 2013

14:00, před Kulturním domem Kopřivnice
TEATRO TATRO, NITRA

„ZÁZRAČNÝ DIVADELNÝ AUTOMAT“

Atmosféra zimních olympijských her v Kopřivnici. Nervy drásající sportovní zápolení.

15:30, Katolický dům Kopřivnice

NOD

„LAMENTO/Z TANCE V PRACH

A ZASE DO TANCE“

Příběh misionářky Matky Terezy.

U lůžka umírajícího indického rikši se střídají Matka Tereza a nezkušená řádová sestra.

17:00 Odjezd autobusu od Katolického domu v Kopřivnici do Štramberku.

17:30, Kulturní dům Štramberk

BÁBKOVÉ DIVADLO NA RÁZCESTÍ

– BANSKÁ BYSTRICA, SK

„VARIACE LÁSKY“

Hra o stavech a pocitech mladé svobodné ženy a o individualitě vdané matky dvou dětí.

18:45 Odjezd autobusu ze Štramberku do Kopřivnice.

19:30, Kulturní dům Kopřivnice, Velký sál
DIVADLO KONTRA, SPIŠSKÁ

NOVÁ VES, SK

„NENÁVIDÍM“ (MAREK

KOTORSKÝ)

Monodrama polského mistra šibeničného humoru, ostré satiry a kritiky každodennosti.

21:15, Kulturní dům Kopřivnice, Kino Puls

DIVADLO NA ZÁBRADLÍ, PRAHA

„DENŇE (PONÍCI SLABOSTI)“

Krimikomédie se zpěvy. Obsazení: Čtvrtníček, Mejzlík, Chmela, Trmíková a další.

23:00, Kulturní dům Kopřivnice, Kino Puls
Udílení cen Kopřivy 2013

Zvýhodněné vstupné: pátek 200 Kč, sobota 250 Kč, pá+so 350 Kč, děti polovic.

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK: IC

Kopřivnice (556821600), IC Nový Jičín

(556711888), IC Příbor (556725888),

IC Štramberk (556812085), Restaurace

Katolický dům Kopřivnice

Zvláštní autobusová doprava Kopřivnice – Štramberk, Štramberk – Kopřivnice je pro držitele vstupenek ZDARMA!!!

Pár výroků ze semináře

Návštěvu semináře jsme se rozhodli svěřit pouze technice. V prostorách M-klubu jsme nechali ležet diktafon a seminář se pro mne konal až dnes ráno.

Vybrala jsem pro čtenáře pouze několik strípků, které mne nejvíce zaujaly.

ÚDIVADLO SOUBOR NA ZNAČKY POSLEDNÍ VLAK

„Myslím si, že jste lepší v detektivním, než v civilním.“ (Fekar)

„Bohužel nevím, jestli ta zápleтка, která by měla být bradburvovská, jestli byla úplně pře-vyprávěná.“ (Popel)

„Ten příběh negradoval tak, jak by si zasloužil.“ (Popel)

„Kolektivní zvukař, to bylo opravdu smutné. Škoda. Nevyšlo to. Ale nakonec jste to ustáli.“ (Popel)

BLAZEOVANÍ NOVÁ VLNA SE STARÝM OBSAHEM

„Mladé, originální a zajímavé představení.“ (Dlab)

„Škoda rvačky, trochu z nouze cnost.“ (Dlab)

„Líbil se mi mutant s Karamazovými.“ (Dlab)

„Skvěle intelektuálně dramaturgicky vymyšlené, s citem, za který by se nestyděl vysokoškolský student. Byl by šťastný, kdyby se mu něco takového podařilo.“ (Mikuš)

„Mám trošku problém s časem, možná je to trošku příliš svižné, divadlo by mělo mít nějakou svou délku, možná to je na zvážení, protože to rychle uteče. Intelektuální dramaturg by se neměl bát to zvětšit“ (Mikuš)

„Tato inscenace má veliký význam pro gymnazisty, kteří se s ní osobně setkají, můžou si ji zahrát, naučí se rozumět a poznat dobu.“ (Mikuš)

ÚDIVADLO SOUBOR STONOŽKA BILL A NEBYL

„Začalo to výkřikem „To čumíte“ a my jsme opravdu čuměli.“ (Fekar)

„Energie. Bylo na inscenaci vidět, že ji hrajete rádi, silná nadsázka, rádi s těmi situacemi blnete. Je v tom groteska a lehkost, což souvisí i s výběrem muziky, který byl naprosto jedinečný.“ (Fekar)

„Je dobré, aby všechno, co chcete sdělit, diváci přečetli.“ (Popel)

„Mně se ty věci zdály strašně nedotažené, jakoby to bylo rozmazané.“ (Fekar)

„Já jsem se bavil, akorát si myslím, že to představení nemáte moc pod kontrolou.“ (Dlab)

„Punk OK, ale nesmí vám padat ty kytary z rukou.“ (Dlab, nebo Popel?)

ZDIVIDLA OSTRAVA: KDE JSI ZTRATILA ŘEČ, MARIE?

„To bylo tak vroucí!“ (Spoustová-Málková)

„Pro mě byl fascinující váš projev, byl velmi kultivovaný. Bylo vidět, že vaše duše je mnohem starší.“ (Spoustová-Málková)

„Teologický diskurz. Bylo to takové meditativní. Chválím, že jste do toho šli i bez cella.“ (Mikuš)

„Neměli bychom tak pietně přistupovat k ikonám. Myslím si, že ve vašem případě by Marie mohla být bohatší. Žena, která křičí a nadává. Vy ještě nejste matka. Zajímalo by mě například, jestli jste se zamyslela nad tím, jaká ta Marie byla ve vašem věku. Bylo to děvče, které čüralo uprostřed náměstí?“ (Mikuš)

„Zděsil jsem se, jak je dnes odvážné přijít s tímto tématem, je to absurdní, ale je to tak. Přicházíte s otevřenou duší.“ (Mikuš)

Tereza Volfová

Na slovíčko s paní učitelkou dramatické výchovy

Mezi diváky jsem na letošním Setkání divadel potkala také učitelku dramatické výchovy Lucii Šmabelovou s jejími žáky. Využila jsem tedy příležitosti a požádala paní učitelku o krátký rozhovor.

Z jaké školy jste k nám přijeli?

Ze vsetínské školy Kostka. Přijela jsem se studenty prvního ročníku pedagogického lycea v rámci dramatické výchovy.

Takže vaši studenti jsou tady zřejmě poprvé. A vy už máte se zdejší přehlídkou nějakou zkušenost?

Jistě, naši prváci jsou na Setkání divadel

poprvé, ale já sem se studenty jezdím každý rok.

Inspirujete se pak představeními, které tady vidíte?

Ano, ale ta inspirace nefunguje tak, že bychom ve škole hráli ty věci, co jsme tady viděli. V teoretické rovině se studenty rozebíráme představení, která tu shlédneme.

Neuvažujete o tom, že byste se taky někdy zúčastnili této přehlídky?

My ne, ale naše studentka Kateřina Papšíková je členkou divadelního souboru, tak doufáme, že ji tady jednou uvidíme...

Třeba příští rok.

Které představení na vás zatím udělalo největší dojem (ptala jsem se po vystoupení souboru Stonožka v závěru pátečního programu)?

Mě zatím nejvíc zaujala hra Nová vlna se starým obsahem, jak ji tu uvedli Blazeoovani. A mým studentům se zase líbila Stonožka z Údivadla v inscenaci „Bill a Nebyl“.

Ptala se Tereza Volfová

PROGRAM Setkání divadel – Malé jevištní formy 2013

sobota 23. března (13.00 – 17.00 hod., PREZENCE účastníků MJF, recepcce v přízemí zámku Žerotínů)

čas	příprava	soubor / název hry	přehlídka	délka	místo
12.00 13.00	40 min. 11.20 20 min. 13.20	THESPIS “VYROZUMĚNÍ”	Mladá scéna	60	velký sál
13.10 13.30	30 min. 12.40 10 min. 13.40	ON AN “Z 00”	Šrámkův Písek	20	M-klub
13.50 14.35	5 min. 13.40 5 min. 14.40	Zi “NÁVŠTĚVNÍ MÍSTNOSTI”	Šrámkův Písek	45	M-klub
14.50 15.35	5 min. 14.40 5 min. 15.40	CHa “PŘEDSTAVY”	Šrámkův Písek	45	M-klub
15.45 16.25	20 min. 13.20 10 min. 16.35	TOM A JEFF “OKNA”	X	40	velký sál
16.45 17.20	5 min. 16.35 5 min. 17.25	DIVADLO VYSOKOZDVIŽNÉHO SOUMARA “LITERÁRNÍ SOUTĚŽ”	Šrámkův Písek	35	velký sál
17.30 18.30	110 min. 15.40 20 min. 18.50	LÁHOR/Soundsystem “KDYŽ ČAS NETLAČÍ aneb NA JEDNÉ LODI”	X	60	M-klub
19.00		SEMINÁŘ			velký sál
20.00	doprovodný program	ZRNÍ			M-klub
21.30	afterparty	M-KLUB DJs Původně avizovaní DISJOCKEJOVÉ ze zdravotních důvodů nevystoupí. Děkujeme za pochopení.			M-klub

POKYNY K UBYTOVÁNÍ

Vážení účastníci festivalu, ubytování máte zajištěno v Zámeckém penzionu tj. ve stejné budově, ve které se koná festival a v ubytovně U Mlékáren Valašské Meziříčí, ulice Zámecká. Ubytování v Zámeckém penzionu po ukončení pobytu odevzdávají klíče do schránky z druhé strany dřevěných dveří směrem do druhého nádvoří. Ubytování U Mlékáren opustí pokoje do 11.00 hodin a nechají klíče na pokojích. Přejeme Vám příjemný pobyt.

PROVOZNÍ DOBA

Pátek 22. března

Divadelní kavárna – bar 15.00 – 20.00 h.
M-klub – bar 19.00 – ? h.
Šatna M-klub 15.00 – ? h.

Sobota 23. března

Divadelní kavárna – bar 12.00 – 21.00 h.
M-klub – bar 20.00 – ? h.
Šatna M-klub 12.00 – ? h.

Festivalové menu

Valašská kyselica.....25 Kč
Párek v rohlíku.....15 Kč
Ostravská klobása, hořčice.....35 Kč
Vepřový guláš, chléb.....69 Kč
Kuřecí řízek, bram. salát.....69 Kč
Smažák, vařené brambory a tatarka....69 Kč
Těstovinový salát s hermelínem.....59 Kč
Valašský frgál 1/4.....35 Kč
Chléb se sádlem a cibulí15 Kč
Pečivo3 Kč

partneři

Zpravodaj festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí. Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka, Pavel Stojar, Nika Reiler, Aleš Linduška, Tereza Volfová, Jakub Feranec.